

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Vita Et Institvto S. Ignatii Societatis Iesv Fvndatoris.
Libri Qvinque**

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1665

LXXXIX. Aduersus S. Ignatium scribens, castigatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10840

nomine; & hic demum se palam verisque iudiciis demones proferunt. Se illic sedem ingenti numero habere, obtinere corpus vniuersum veneficiis obstrictam; nihil omisisse quo illud perimerent, fuisseque planè rem confecturos, nisi eo sibi tantoperè exolo Ignatij nomine compellerentur, se prodere; post hoc sibi vicissim animos addere, & extimulare mutuo ad standum in gradu, & vim quamlibet sustinendam. Egit tamen hæc prima occulti hostis manifestatio, vt esset ægra immunis à febre, serenior animo & tractabilior, cibumque admitteret, tamen, quam parcissimum poterat, si esset sacris precibus expiatus, quem à profano bellè discernebat. Eductis iam in campum hostibus initur pugna; præmittitur à serenissimis parentibus ipsaque ægrota S. Ignatio votum, ad eundem Romæ illius sepulchri, ornandique pijs donariis in eucharisticum liberationis. Vnaquæque sacrarum execrationum vibratio adiuncta S. Ignatij inuocatione, magno numero hostes expellebat; iussi prodire qui laterent, & præsto esse ad linguam, vel pedes, imperatis parebant; signa dabant coacti discessus quæ iniuncta fuissent; ab Iesu Maria vnoque Ignatio se pelli conclamabant, licet alios item sanctos alij Sacerdotes in opem accerserent. Fuit inter nefarios spiritus obstinatè potens, qui ne tanta vi vrgeretur, possessam ad extrema redegit, & pertinaciter oblectatus, tandem in exitu tam deformi specie exterruit, vt eius deinde recordatione inhorreret. Dierum viginti conflictus hic fuit, & die Conceptæ Deiparæ debellatum est denique, suaque cum turba residuus hostium, stationem penitus liberam reliquit, morbisque omnibus quos consciuerant demones absolutam, decantatæ Deo ex ritu Ecclesiæ laudes, votaque in sancti honorem religiosè perluta.

LXXXVIII.
*Societati per
insensu ab
s. Ignatio
mutata.*

Condomi Vasconiæ vrbe, cuius alioqui honestus, perinfecto erat non modo in Societatem, sed in eius quoque Parentem odio, tantumque aberat, vt quæ nomen decerent, honorèque Beati, Ignatio recens attributum de illo loqueretur, vt passim potius simalationis illi sugillaret, & histrionice pietatis, atque ad hoc eius lectitaret gesta, vt ea vel in hypocrisim malignè detorqueret, vel in malam historici fidem, pergeretque ex iis conuicia, & dicteria fingere. Spectabat hunc suum è cælo Ignatius inimicum velut phreneticum medicus, eique à Deo misericordiam poscebat. Nocte igitur, incertum dormientinè, an vigili, adstitit beatà verendus maiestate, & choro stipatus cælestium, tacens quidem, sed per aliquam horæ partem spectandum se sistens, sub discessum vero tam blando illum intuitus est vultu, tam dulci amoris perfuso illecebra, vt hic eius animum oculorum iactus configeret. Lecto defiluit, conturbatus, flens, fronte humum verrens, iniuriarum veniam ab eo petit, sumptam ex abaco eius vitam suauiat, rigatque lacrymis, sanctè pollicitus, tum S. Ignatio, tum Societati æterna deinceps obsequia, & obseruantiam tanto sanctiorem quanto ipse fuisset iniuriosior.

LXXXIX.

Longè aliter cessit cuidam alteri, sed religioso, cuiuscumque tandem
Ordinis

Ordinis fuerit, indigno certe religioſa veſte. Is Gironda in Aragonia ſæculi huius anno vndecimo, ſeu inuidus ſiue incredulus, ſatyram aduerſus S. Ignatium aggreſſus eſt ſcribere, cuius cum partem affectam relegit, miratur ſuam manum, ſuo ab ingenio diuerſam, contraria omnia dictanti ingenio vel malitiæ ſcripſiſſe; nam præter laudes nihil re legebat qui nihil præter probra manui ſuæ dictauerat. Errore igitur factum ſuo id putans, reſumpto ſtylo, quod conceperat mente, denovo contextit; at ecce tunc etiam dictanti ſcelerato, manus propria Ignatij laudes, pro conuiſiis reddidit, ac mirum, quantum ſuis furioſe in cœpta incumbenti, non veniſſe in mentem illam manus, inuito ingenio, operam, non poſſe errori attribui. Repetitâ ergo tertium rabie, eodem ſucceſſu deluſus eſt, ſed nihilominus ſtupido pariter, ſibi que indignanti, dum ſacrilegium integrat, reuulſus calamus in medium cubiculi diſſilit, ipſaque eadem occulta vi intorta eius manus ingentem ipſimet colaphum impexit, quo tandem aliquando pudefactus, & pauens, collegit ſeſe, ſtylumque, & animum erga S. Ignatium mutauit.

Raphaël Valcanerius Maſoricenſis, quadriennis ægrotus deſtitutione virium interibat. Cibi quatuor iam dies nihil admiferat, fueratque ad ſupremam lætæ ſacro oleo inunctus, vocatus è Societate, qui cum iuualet vt Chriſtiane moreretur, reliquias ſecum S. Ignatij attulit, & licet expertem rationis, & ſtupentem, iis tamen ducta cruce ſignauit, commendauitque S. Ignatio, quod ipſum, & vxor præſtitit, ſpondens ſi conualeſceret ſe diem S. Ignatij Feſto annuo culturam, daturamque tribus pauperibus prandium. Votum conceperat, & vires ſtatim redire, circumſpicere adſtantes, mentem recipere, moueri, cum tanquam cadauer antea iaceret, febrî denique poſita valere. His ſoror acceptis, magnoperè indidem remedium carcinomati ſperauit, quo erodebatur iam per biennium. Suſcepit ex voto ſacellum S. Ignatij nouemdiali cultu adendum, illius imaginem ab vno è noſtris patribus acceptam, parti affectæ appoſuit, & inde iam ſibi melius fieri aduertens, paucos intra dies belliffimè valuit.

Benedictum Lopeſium iuuenem, præfectum vnus ex Peruij fodinis, dum fugitium requirit mancipium, latrones quinque ex inſidiis inuadunt, equo deturbant, proterunt, vulnerant, pro mortuo relinquunt. Cumque illos primum conſpicatus, enixè S. Ignatium in ſui deſenſionem inuocaſſet, vidit illum ſemper interponentem ſe illorum furori, vibratoſque ictus perinde pallio, vt ſcuto retudentem; ſurgens deinum poſt eorum diſceſſum, veſtes, & pileum multis locis punctim, caſum, forata, & lacera comperit, intacto corpore, ac ne minima quidem punctione præſtricto.

Gandia anno ſæculi primo Vincentiæ Cortiæ ſeptenni puellæ, faucës intercluſerat angina, iamque triduo nihil cibi tranſmittens non diu ſuperfutura credebatur; affertur ad eam imago S. Ignatij, quam eius auus ſculptor coronide ornandam acceperat, docetur ſancti opem rogare, ſequè ab eo (vti &

Aduerſus S. Ignatium ſcribens, caſtigatur.

X C.
Moribundum ſanatur.

X C I.
Aduerſus quinque graſſatores, inuocantem ſe S. Ignatius defendit.

X C II.